

РЕШЕНИЕ

№ 5473

гр. София, 28.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7309** по описа за **2021** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, срещу Решение от 16.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав, по НАХД № 2076/2021 г. С решението е отменено наказателно постановление /НП/ № 20-4332-023766/13.01.2021 г. на Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на К. К. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 /седемстотин/ лева на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 21, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение. Съдът неправилно е приел, че използваното техническо средство TFR1-M не е от одобрен тип за измерване съгласно чл. 32, ал. 1 от Закона за измерванията /ЗИ/. Приложение намирала разпоредбата на чл. 30, ал. 5 ЗИ, поради което към датата на извършване на нарушението използваното техническо средство е в съответствие с техническите изисквания. Моли НП да бъде потвърдено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – К. К. М., редовно призован, не изпраща представител и не излага

становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XII-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е основателна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 05.11.2020 г., в 13:05 часа К. К. М. е управлявала лек автомобил, марка „М. МЛ 350 ЦДИ 4 М.“, с рег. номер СА 0960 СС, в [населено място], [улица], от [улица]към [улица], срещу магазин „Д.“. При ограничение на скоростта 50 км/ч автомобилът е засечен да се движи със 107 км/ч, от която скорост е приспаднат 3 % толеранс в полза на водача и същата се зачита като 104 км/ч. Нарушението е установено с автоматизирано техническо средство - система за видеоконтрол TFR1-M № 509, одобрена и вписана в регистъра на 24.02.2010 г., със срок на валидност – до 24.02.2020 г., като същата е преминала периодична проверка на 30.01.2020 г. Приложен е протокол за използването на АТСС на 05.11.2020 г., както и снимка от клип от същата дата. За извършеното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, връчен на К. К. М. на 09.12.2020 г. От Началник Група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издадено процесното НП, с което на нарушителя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 700 /седемстотин/ лева на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 във връзка с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Съдът констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 81213-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК.

СРС е отменил НП, като е изложил твърдения за недоказаност на обвинението, доколкото административнонаказващият орган се е позовал недопустимо на доказателствено средство по чл. 189, ал. 15 ЗДвП. Твърди се, че към момента на извършване на заснемането мобилната система за видеоконтрол се явява от неодобрен тип според чл. 32, ал. 1 ЗИ. Горното се доказвало и от справка в публичния регистър, видно от който средството за измерване тип TFR1-M не е одобрено към 05.11.2020 г., съответно измерванията от същото не могат да бъдат използвани като достоверен източник на информация за обстоятелствата, свързани с предмета на доказване по делото.

Този извод на СРС не се споделя от настоящата съдебна инстанция. По делото е представена Заповед А-616/11.09.2018 г. издадена от „За председателя“ на ДАМТН и обнародвана в ДВ бр. 82 от 05.10.2018 г., определяща периодичността на

последващите проверки на средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, а именно – срок от една година за скоростомерите. В конкретния случай нарушението е установено с автоматизираното техническото средство за видеонаблюдение – TFR-1M, идент. № 509/07, представляващо мобилна система за видеоконтрол, за което е приложен протокол № 3-38-2020 от 30.01.2020 г. от проверка, извършена от Лаборатория за проверка на анализатори за алкохол в дъха и радар скоростомери, сектор „Управление на собствеността“ – Полицейска техника, ГД „НП“. Видно от този протокол, мобилната система за видеоконтрол съответства на одобрения тип. Безспорно е, че срокът на валидност на одобряването на типа на средствата за измерване е 10 години, за спазването на която разпоредба на чл. 30, ал. 1 ЗИ е приложено удостоверение за одобрен тип средство за измерване на Български институт по метрология № 10.02.4835 със срок на валидност 24.02.2020 г. /справка в регистъра по чл. 34 ЗИ - <https://e-bim.bim.government.bg/bg/I.I/D>. /. Към датата на извършване на нарушението – 05.11.2020 г., срокът по чл. 30, ал. 1 ЗИ за валидност на одобрения тип TFR-1M е бил изтекъл, но средството за измерване е намиращо се в употреба. При това съдът е следвало да съобрази разпоредбата на чл. 30, ал. 5 ЗИ, съгласно която „когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип“. Въпросът, който подлежи на анализ, е кой извършва преценката дали намиращите се в употреба средства за измерване, чийто срок на валидност на одобрения тип е изтекъл, отговарят на одобрения тип, за да бъде приложена и презумпцията по чл. 30, ал. 5 ЗИ. Съгласно чл. 10в, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 47 и следващите от ЗИ Председателят на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор оправомощава лица за извършване проверки на средства за измерване, като изрично в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за реда за оправомощаване на лица за проверка на средства за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, е посочено, че оправомощаване на лица за проверка се извършва само за средства за измерване, определени в приложение № 1, както и за проверка на компоненти, спомагателно оборудване и допълнителни устройства към тези средства за измерване. В приложение № 1 на подзаконовия нормативен акт са посочени и радарните скоростомери. В случая в протокол № 3-38-2020 от 30.01.2020 г. е посочено, че Лаборатория за проверка на анализатори за алкохол в дъха и радар скоростомери, сектор „Управление на собствеността“ – Полицейска техника, ГД „НП“, е оправомощена със Заповед № 2050-4/11.02.2019 г. от ДАМТН, валидна до 11.02.2024 г. Цитираната заповед не се съдържа в кориците по делото, поради което се препятства и преценката дали тази лаборатория е била оправомощена както да извършва последваща проверка, така и да дава заключение – съответства ли мобилната система за видеоконтрол на одобрения тип. При формиране на положителен отговор приложение ще намери разпоредбата на чл. 30, ал. 5 ЗИ, противно на извода на СРС, че средството за измерване не е одобрено към 05.11.2020 г. и измерванията от същото не могат да бъдат използвани като достоверен източник на информация за факти и обстоятелства от значение за делото.

СРС е изложил в допълнение, че е налице противоречие между фактическото заснемане на лекия автомобил, който се отдалечава от средството за измерване, и отразеното в протокола за използване на АТСС – заснемат се приближаващи МПС. Тези два факта не се оспорват видно от приложените по делото доказателства. Следва да се има предвид, че в протокола от последващата проверка е отразен режим на

работа на системата – отминаващи и приближаващи МПС, поради което и не би следвало да се констатира разминаване досежно скоростта на движение на МПС при извършване на заснемане на последното в зависимост от посоката на неговото движение. Изясняването на това обстоятелство е необходимо по аргумент от разпоредбата на чл. 752, ал. 3, т. 3 Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, съгласно която за скоростомери, работещи със заснемащо устройство /попадащи в обхвата на понятието АТСС по § 6, т. 65 ДР ЗДВП/, записът трябва да съдържа най-малко следната информация: посоката на движение, ако измерването е в двете посоки. При това, преди да отмени оспореното НП, съдът е следвало да събере доказателства за разположението на уреда, така че да бъде направен извод и дали не се касае за фактическа грешка в протокола за използване на АТСС при изписване посоката на задействане. В същия дори е конкретизирано, че режимът на измерване е стационарен, а снимката, приложена на л. 11 от НАХД 2076/2021 г., отразява движение на служебен автомобил СА 6413 ММ, в който е поставено АТСС. При движение на служебния автомобил и използване на АТСС следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 11, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, съгласно която „при контрол на скоростта с мобилно АТСС във време на движение върху заснетите изображения освен данните за извършеното нарушение се отразяват и данните за скоростта на служебния автомобил или мотоциклет“.

Въз основа на гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че НП е отменено на формално основание, при неизяснената в достатъчна степен фактическа обстановка. При нарушение на принципа на „служебното начало“ липсва произнасяне по съществото на спора, извършено ли е съставомерното по чл. 6 ЗАНН деяние от К. К. М. и справедливо ли е наложено административното наказание. В тази посока е и утвърдилата се съдебна практика, съгласно която при спазване разпоредбите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс Районният съд следва да изпълни задължението си, регламентирано от законодателя, и не само да събере всички допустими, необходими и относими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото, но и да ги обсъди с цел изясняване в достатъчна степен на обективната истина.

Касационната инстанция не проверява и не може да променя фактическата обстановка, а формира своите правни изводи въз основа на фактическите установявания, направени от първоинстанционния съд /по аргумент от чл. 220 АПК/. При новото разглеждане на делото съдът следва да изясни спорните факти, вкл. и разпределяйки доказателствената тежест да изиска Заповед № 2050-4/11.02.2019 г. от ДАМТН, валидна до 11.02.2024 г., доказателства за разположението на уреда съгласно чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12 май 2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата и за организацията на движението в конкретния пътен участък /конкретно – налице ли е и какво е ограничението на скоростта съгласно чл. 21, ал. 1 и ал. 2 ЗДВП/, да съобрази представените от наказващия орган писмени доказателства, след което да направи обстоен анализ дали са спазени разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 ЗАНН, съставен ли е АУАН и издадено ли е НП от компетентните органи при спазване процесуалните правила и без ограничаване правата на наказаното лице да ангажира защитната си теза. При

изясняване на горното съдът дължи произнасяне по материалния закон, подведена ли е фактическата обстановка под релевантната по време, място и лица правна норма /чл. 3, ал. 1 ЗАНН/, приложена ли е съответната санкционна разпоредба и дали е по-благоприятен закон /чл. 3, ал. 2 ЗАНН/. При формиране на правните си изводи съдът следва да извърши преценка за налагането на наказанието при спазване на принципа „явна справедливост“ /чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН/, както и представлява ли деянието маловажен случай по смисъла на чл. 28, б. „а“ ЗАНН.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи не съответстват на действително осъществилата се фактическата обстановка и се констатира, че са дали основанията на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, то касационната жалба следва да бъде уважена като основателна, а постановеното съдебно решение – отменено. Този извод обуславя и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд при спазване на задължителните указания на касационната инстанция по тълкуването и прилагането на закона /чл. 224 от АПК/. СРС следва да се произнесе и по разноските, ако такива са претендирани, съгласно чл. 226, ал. 3 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 2 и чл. 224 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XII-и касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 16.06.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 109-и състав, по НАХД № 2076/2021 г.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: